

Perdó

Dv, 16/09/2011 per Catalunya Religió
[Contemplació de l'Evangeli](#)

Avui, l'Evangeli presenta la famosa pregunta de Pere a Jesús: Quantes vegades haig de perdonar el meu germà? Set vegades? I la encara més famosa resposta de Jesús: “Setanta vegades set” has de perdonar. És a dir, sempre.

Pere encara suposava que havia de perdonar. Això ja és molt, perquè alguns de nosaltres pensem que, en la pràctica, el perdó és per a els perfectíssims, no pas per nosaltres gent corrent. Ens fem un bon garbuix amb la frase: “Perdono però no oblidó” i ens quedem sense perdonar ni oblidar. Tant de bo que els qui llegiu la primera, la segona lectures i el Salm el diumenge XXIV durant el temps, penseu –com Jesús—d’acord amb l’evangeli.

Gran part de la dificultat que tenim en perdonar ens ve d’una incorrecta percepció, a saber: que davant d’una injustícia o dany que algú fa no hi ha res més que el càstig; no hi ha possibilitat d’una reeducació i conversió, muntades damunt del perdó. Una de les set paraules de Jesús en la Creu va ser: “Pare, perdona’ls que no saben el que fan”. Vol dir que la misericòrdia i el perdó estan a la base de tot tracte humà.

Estic d’acord en que la societat no ha de ser tan permissiva amb la “cultura del botellón”: ha de ser més severa a l’hora de no impulsar els nois i noies a beure el cap de setmana, ha de saber oferir pels caps de setmana dels joves cervesa amb 0. 0 d’alcohol, i ha d’aplicar penes adients als qui fan malbé el mobiliari urbà, o les persones, les botigues o les esglésies. Però, en el fons de la nostra consciència hem de tenir compassió d’aquests que ocasionalment fan el mal en estat d’embriaguesa i hem de procurar una educació més integral.

Per què costa perdonar, si perdonar es estimar intensament i a tots ens agrada estimar?

a) Perquè el dolent em continua essent una *amença*. Em tornarà a fer mal. Bé. Aquí cal que un estigui segur i emparat. En deu anys, després de l’atac a les torres bessones, no hi ha hagut altres atacs. Vol dir que han funcionat els mecanismes de seguretat. Això ha de funcionar també en el maltracte a les dones. La societat i cada individu no els pot tolerar.

b) Perquè hi ha pel mig una forta *injustícia* que, a més m’ha causat un dany: Sí, però mira: som de Déu, tu i ell. I Déu és misericordiós i benigne, lent per el càstig, ric en l’amor. Déu vol que l’injust es converteixi. I tu? Vols simplement que sigui castigat? Ai, que segurament no l’estimem.

c) Un altre cas és quan *no traquem la persona que ens ofèn*. És lletja, malagradosa, trepitja fort. Té motius però per a ser estimada. Si més no, comença per a no desitjar-li cap mal, com deia Francesc d’Assís. Però sembla poca cosa no fer-li mal. Déu que la ha creat l’estima. I tant tu com ella sou de Déu. I Déu l’estima i la perdona.

D’aquí en deriva una llei general: els humans –pel fet de ser humans—sempre

tindrem alguna cosa per a col·laborar en comú. I col·laborar en comú és una forma d'estimar. Alemanya i França, al final de la segona guerra mundial, estaven molt enemistades. Però un home gris i humil veié que podien cooperar en la qüestió del carbó i de l'acer. I Jean Monnet va fer mans i mànigues per crear la comunitat del Carbó i de l'Acer que havia de ser el nucli de la Unió Europea. Com podem col·laborar amb els qui encara no estimem? Amb la força que se'ns comunica de Déu a nosaltres. Aquesta força té un Nom en el qual no hi confiem prou: És l'Esperit Sant de Déu.